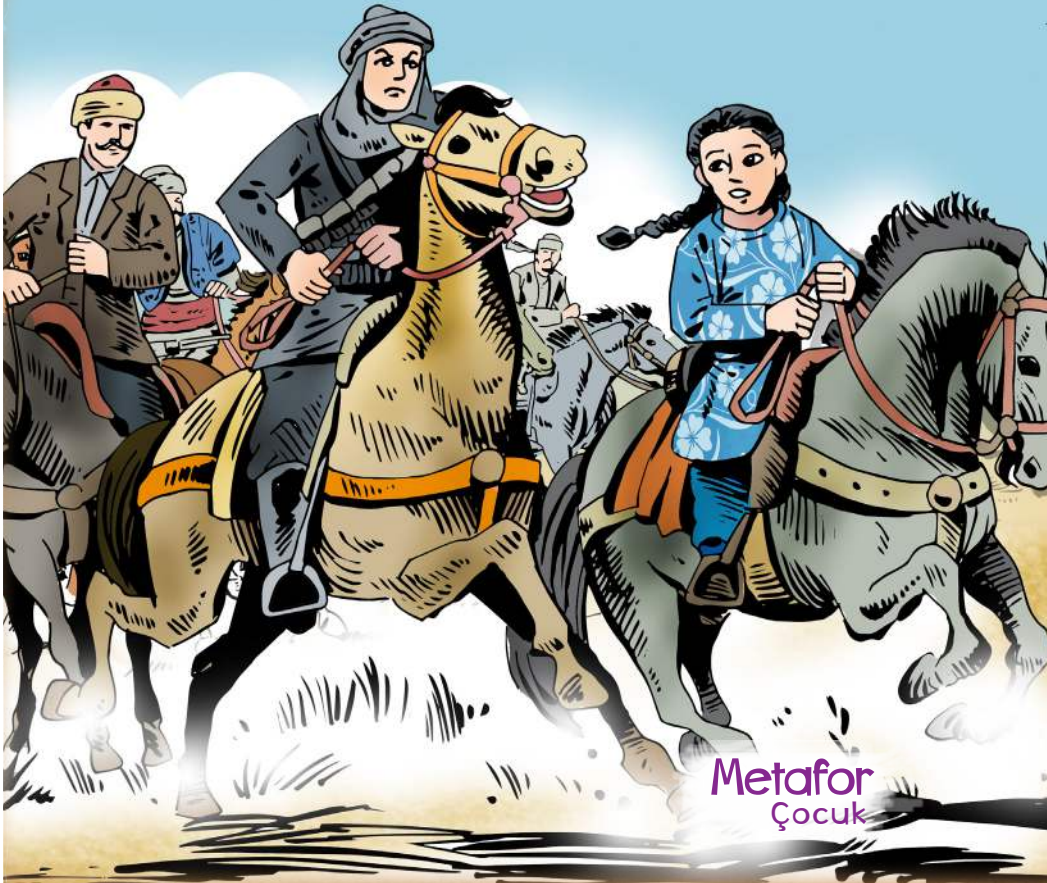

Bir Kahramanlık Destanı:

Milli Mücadele

KAHRAMANLAR ORMANI

Metafor
Çocuk

On kitaplık “**Bir Kahramanlık Destanı: Milli Mücadele**” serisinin yayın ve telif hakları Metafor Yayıncılığa aittir.

Yazan

Tuna DURAN

Resimleyen

Murat SEVİNÇ

Sertifika Nu.

49510

BASIM YERİ

Korza Basım

Metafor
Çocuk

Mutlu Mahallesi İmam Alim Sultan Caddesi No:101 MAMAK/ANKARA

Tel: 0 505 442 78 13

www.metaforyayinlari.com

İstanbul Günleri

İstanbul işgal edildiğinde her yanda yabancı askerler belirmişti. Halk bu duruma hiç de alışık değildi. Yüzlerce yıldır sadece Türk askerinin dolaştığı sokaklarda şimdi yabancı askerler dolaşıyordu. Peki ama neden böyle olmuştu? Nasıl olmuştu da bu askerler devletin başkentine kadar gelmişti? İşte bu soruları herkes kendi kendine soruyor, bir türlü cevap bulamıyordu. Bu kişilerden biri de Şerife idi.

Şerife, dünya savaşı başladığında yeni okuluna başlamak üzereydi. Çok başarılı olduğu için onu İstanbul'a getirmişlerdi. Artık İstanbul'da okuyacaktı. Oysaki işler umduğu gibi gitmedi. Savaş başlar başlamaz, gideceği okul da kapandı. Şerife, köyüne geri dönmek istedi. Oysaki başlayan Çanakkale Savaşı, onun geri dönmesini de engelledi. Şerife'nin babası Çanakkale'ye gitmişti. Amcası başka bir cepheye giderken abisi de asker olmuştu. Annesi, bu durum üzerine İstanbul'a Şerife'nin yanına gelmişti. Şimdi buradaki akrabalarının yanında kalacaklardı. Şerife, annesinin yanında olmasından ne kadar mutlu olsa da savaş yüzünden de çok mutsuzdu. Bir süre sonra babasının şehit olduğu haberi gelince ne yapacağını şaşırırdı. Çok geçmeden de abisi ile amcasının da şehit olduğunu öğ-

rendi. Artık sadece annesi kalmıştı. Savaş bittiğinde şerife, geri d6nmek istedi. Bu durumu annesine anlatmak için onunla konuşmaya karar verdi. Annesi çok yorgun, çok zgnd. Kızını düşünüyor, ona iyi bir hayat kurmak istiyordu. Oysaki şartlar çok iyi değildi. Bir yandan İstanbul'un işgali bir yandan da diğer zorluklar vardı. B6yle bir ortamda kızını nasıl bytebilirdi?

şerife, annesinin bahçede oturduęunu g6rdę bir gün onunla konuşmak için harekete geçti. Tam konuřmaya bařlayacaktı ki annesinin ona seslendięini duydu:

- şerife, bütün gün ortada yoktun? Neredeydin?
- Sultanahmet'e

gittim anne. Orada, işgale karşı dur demek için gençler toplandı. Ben de onlara katıldım.

Annesi birden heyecanlandı. Kızının başına bir iş

gelmesini istemiyordu. İstanbul, eskisi gibi değildi. Her yerde işgal güçleri vardı. Bu askerlerin ne yapacağı belli olmuyordu. Durduk yerde insanlara saldırıyorlardı. İnsanların evlerine el koyuyor, mallarını çalıyorlardı. Bu yüzden herkes çok tedirgindi. Bu yüzden de kızının iyi olmasını isteyen her anne gibi biraz korkmuştu. Neyse ki bir süre sonra korkusunu yenip kızına seslendi:

– İyi ki de gitmişsin. Bu vatanın senin gibi cesur gençlere ihtiyacı var. Baban da amcan da abin de bu vatan için şehit oldu. Gerekirse sen de ben de şehit oluruz. Bugünler de bitecek, işgal son bulacak. Merak etme, gönünü ferah tut!

– Bu günlerin biteceğini biliyorum. Hem zaten konuşmacılar da öyle söyledi. Bu vatani kimse işgal edemez, dediler. Bir vatan kahramanı çıkar, düşmanı kovar dediler.

– Doğru demişler. Türkler, asla esir edilemezler. Birisi çıkar, vatani kurtarır. Hem zaten pek çok yerde direniş başlamış. İstanbul'da da başlamış diyorlar.

Şerife bir süre düşündü. İstanbul'da direniş başladıysa hemen katılmalıydı. Oysaki annesine geri dönmek istediğini söyleyecekti. Direniş haberini duyunca bu konuyu şimdilik konuşmak istemedi. Şerife'nin bu düşünceli halini gören annesi yeniden ona seslendi:

– Şerife, sen hangi konuda konuşacaktın? Sabah evden çıkarken önemli bir konu var demiştin.

– Aslında vardı ama artık daha önemli konular var.

–O zaman ben sana söyleyeceğimi söyleyeyim. Kızım, istersen köyümüze geri dönelim. Ne dersin? Burada akrabalarımıza epey yük olduk. Artık onlar da zorlanmaya başladı. İşgalden beri bu durum böyle.

Şerife bir süre düşündü. Annesi haklıydı. İstanbul'da kalıp direnişe katılmak istiyordu. Oysaki burada kalacakları bir yer gerekliydi. Akrabalarında uzun süre kalmaya devam edemezlerdi. Köyde evleri de tarlaları da vardı. Şerife bu yüzden köye dönmesi gerektiğine karar verdi. Hemen annesine seslendi:

–Haklısın, anne. Toparlanıp köye dönelim.

Şerife geri dönmeye karar verse de aklında direnişe katılma vardı. Eşyalar toparlanana kadar İstanbul'da yapılan mitinglere katılmaya devam etti. Bu mitingler, işgalere karşı yapılyordu. Anadolu'nun her yanı gün geçtikçe işgal ediliyordu. Nihayet aldığı bir haberi duyunca çok üzüldü. Kendi köyleri de işgal edilmişti. Bu haberi annesine verdiğinde annesi de çok üzüldü. Artık geri dönemezlerdi. Peki ama burada ne yapacaklardı? Kara kara düşünürken birden kapının şiddetle vurulduğunu duyan Şerife

hemen yerinden kalktı. Bu sırada evde bulunan herkes kapıya koşmuştu. Evin sahibi Necdet Bey, telgraf daire-sinde çalışıyordu. Telgraf çok önemli bir iletişim aracı olduğu için işgal güçleri tarafından her gün kontrol edilirdi. Hemen hemen her gün bir İngiliz askeri gelip Necdet Bey'i sorgulardı. Bu kez sanki başka bir durum var gibiy-di. Kapı sanki kırılacak gibi çalınıyordu.

Necdet Bey, gürültü-yü duyunca aşağıya inmiş, ceketini giymişti. Şerife birden onun yanına ko-şunca ona bağırdı:

–Şerife dur! Sakın gelme!

Necdet Bey'in son sözü bunlar oldu. Kapı aniden kırılınca içeriye gi-ren bir asker ona ateş etti.

